EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 24/09/2021 a les 11:39

?La nova realitat

L'estiu és ideal per fantasiejar. Estirat a l'ombra d'una alzina, em va quedar voltant pel cap la frase «Ens hem d'adaptar a la nova realitat», tan feta servir en l'etapa post pandèmica. La ment, que és lliure sobretot quan es troba en un estat de vigília, em va portar no sé per què a la realitat distòpica que descriu Philip K. Dick a la novel·la *Somien els androides amb ovelles elèctriques?*, que va inspirar la pel·lícula *Blade Runner*. Quan fa anys vaig llegir la novel·la em va impressionar trobar una versió renovada del mite de Faust. Però ara el relat, barrejat amb les imatges delirants de Ridley Scott, em revenia per fer-me present els ambients post nuclears que s'hi descriuen, la tecnologia que ha desnaturalitzat el planeta, on els éssers vius ja només són rèpliques robòtiques, tot sumit en un aire irrespirable, sota una llum crepuscular, sense espai per a les rialles. Només ganes de fugir a un paradís exterior, deslliurat de la malaltia. Perquè la novel·la el que descriu és un món malalt, on la malaltia més important és la mental. I vaig pensar: ens diuen que ens hem d'adaptar a la nova realitat... sense posar en qüestió si és la que volem. Qui l'ha definida? Qui l'ha dictada? Ens diuen que amb *criteris científics*... Els mateixos que van imposar que molta gent morí sense poder agafar la mà d'un ésser estimat? Els mateixos que per protegir els nostres cossos han condemnat molts joves a una epidèmia d'anorèxies, bulímies, depressions, quadres d'ansietat, agorafòbia... I a una tristesa general de l'ànima. Són els que no han tingut cap mena de pudor a fer servir els mètodes xinesos, gens democràtics, per crear aquesta *nova realitat*.

En el meu estat de somieig estival vaig recordar una conversa recent amb un amic intel·lectual d'esquerres. Li vaig demanar: com és que no reivindiqueu els drets civils davant l'allau de restriccions que han imposat amb el pretext de la pandèmia? La resposta va ser: «No tenim collons de fer-ho». Els regaleu els arguments a les dretes, i us quedeu tan tranquils?, vaig replicar. I ell em va dir: «Tens raó, però ja hem malbaratat tants arguments... i necessitem cobrar una nòmina cada mes». El somni d'estiu es va diluir, com l'esperit democràtic es fon sota una calor asfixiant.

Il·lustració: Erques Torres.